

Sygn. akt III KRS 2/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania U. Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 9 października 2013 r
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego
Sądu Apelacyjnego w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 155,
z udziałem E. J.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 marca 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Sędzia Sądu Okręgowego w Z. - U. Z. wniosła odwołanie od uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z 9 października 2013 r., którą postanowiono:
I. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie

do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] kandydaturę E. J. sędziego Sądu Okręgowego w L.; II. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej sześć innych kandydatur, w tym sędzi U. Z.. W uzasadnieniu uchwały podano, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w [...] zgłosiło się 7 kandydatów. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa postanowił jednogłośnie rekomendować Radzie kandydaturę sędzi E. J.. Zespół wziął pod uwagę oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, dokumenty dotyczące doświadczenia zawodowego kandydatów, opinie Kolegium, ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów. W uzasadnieniu rekomendacji sędzi J. wskazano na jej duże doświadczenie zawodowe, bardzo pozytywną opinię sędziego wizytatora, dobre wyniki w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień wyroków, stabilność orzecznictwa, delegowanie do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało jej kandydaturę. Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji [...] otrzymała 39 głosów poparcia i 39 głosów przeciw. Był to drugi w kolejności najwyższy wynik wszystkich kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę, kierując się przedstawioną przez Zespół rekomendacją. Uznała, że jest najlepszą kandydatką. Studia prawnicze ukończyła w 1987 r. z oceną dobrą. Egzamin sędziowski złożyła w 1989 r. z wynikiem dobrym. W 1991 r. rozpoczęła pracę jako asesor w Sądzie Rejonowym w R. i w 1993 r. została powołana na stanowisko sędziego. Od 1 października 1994 r. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w L.. W 1999 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w L. i pełniła obowiązki w Wydziale Karnym Odwoławczym tego Sądu. Była Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego od września 2002 r. do 14 października 2003 r. Od maja 2012 r. jest wizytatorem do spraw karnych. Była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] w 2012 r. Rada zwróciła uwagę na bardzo pozytywną ocenę pracy kandydatki przez sędziego wizytatora. Dotyczy obciążenia, terminowości sporządzonych uzasadnień wyroków, braku uchyleń wyroków w trybie kasacji, rozległej wiedzy z zakresu prawa karnego wspartej należyтым doświadczeniem zawodowym oraz umiejętnością zastosowania jej w praktyce, bardzo dobrego

opanowania warsztatu sędziowskiego, o czym przekonuje wysoki poziom uzasadnień wyroków. Kandydatka podczas całego okresu pracy w wymiarze sprawiedliwości dała się poznać jako osoba pracowita, sumienna, zdyscyplinowana oraz potrafiąca dobrze organizować sobie pracę. Rada przeanalizowała poparcie środowiska sędziowskiego pozostałych kandydatów a także uwzględniła oceny z ukończenia studiów oraz egzaminu sędziowskiego. Inni kandydaci uzyskali takie same lub wyższe oceny, jednakże Rada uznała, że nie jest to czynnik, któremu należy nadać szczególne znaczenie i wyróżnić go spośród pozostałych kryteriów, jeśli uwzględnić, że od ukończenia studiów i zakończenia aplikacji upłynął znaczny czas i kandydaci swoimi osiągnięciami (na dotychczasowych stanowiskach) i kompetencjami mogli wykazać się w okresie wykonywania powierzonych im obowiązków służbowych. O przedstawieniu kandydatury sędzi J. zdecydował całokształt okoliczności, natomiast pozostali kandydaci nie spełniają na takim poziomie kryteriów z art. 35 ust. 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. To spowodowało, że za jej kandydaturą głosowało 13 członków Rady, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”. Pozostali kandydaci nie otrzymali głosów poparcia „za” i głosów „przeciw”, każdy miał 13 głosów „wstrzymujących się”.

W odwołaniu sędzia U. Z. zaskarżyła uchwałę w zakresie punktu I w całości i punktu II w części jej dotyczącej. Zarzuciła uchwałę niezgodną z prawem pominięcie jej kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] przez brak kompleksowego rozważenia jej kwalifikacji, opinii dotyczących jej kandydatury, w szczególności w zakresie doświadczenia zawodowego, osiągniętych wyników stabilności i wydajności, terminowości sporządzanych uzasadnień oraz ocen osiągniętych na zakończenie studiów, egzaminu sędziowskiego i ocen ukończenia studiów podyplomowych, a nadto pozostałych kryteriów oceny kandydatur na wakujące stanowisko sędziego, ujętych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy o KRS, w kontekście tych samych kryteriów przyjętych za najlepsze co do kandydatki przedstawionej Prezydentowi RP w punkcie I uchwały. W uzasadnieniu odwołania wskazano na brak kompleksowej oceny kandydatur w stosunku do wszystkich kandydatów z uwzględnieniem wszystkich ocen i rekomendacji. W przypadku skarżącej nie rozważono oceny kwalifikacyjnej

sporządzonej przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego w [...]. Znaczenie miał wynik głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apelacji [...] na poszczególnych kandydatów, choć KRS jednocześnie pominęła osobę, która uzyskała najwyższą liczbę głosów co stanowi o sprzeczności. Odwołująca się podała, że jej doświadczenie zawodowe i przygotowanie do objęcia wolnego stanowiska jest lepsze. Z ocenami bardzo dobrymi ukończyła studia i złożyła egzamin sędziowski. Przygotowanie teoretyczne pogłębiała na studiach podyplomowych na Uniwersytecie [...] z zakresu Polski Proces Karny w 2008 r., które ukończyła z wynikiem bardzo dobrym i na Uniwersytecie [...] z zakresu Prawo Karne Skarbowe i Gospodarcze, które z wynikiem bardzo dobrym ukończyła we wrześniu 2013 r. Wiedzę uzupełnia w dalszych szkoleniach. Wcześniej rozpoczęła służbę w sądownictwie i posiada dłuższy staż orzeczniczy niż kontrkandydatka. Pełniła też funkcję przewodniczącego wydziału w Sądzie Rejonowym, rzecznika prasowego w Sądzie Okręgowym i przez ponad 10 lat wizytatora ds. karnych. Od 1 października 2002 r. do 31 stycznia 2003 r. była delegowana do Sądu Apelacyjnego w [...], zaś sędzia J. była na delegacji przez okres 10 dni w 2012 r. Jej obciążenie liczbą sesji jest nieco wyższe, jednak orzekła w pełnym obciążeniu nie pełniąc żadnej funkcji. Korzystała jednak z pomocy asystenta. Na korzyść odwołującej się przemawia statystyka w zakresie wydajności, przy uwzględnieniu, iż do ogólnej liczby analizowanych spraw wchodzi sprawy pierwszoinstancyjne, a sprawy odwoławcze stanowią nieco ponad 60%. W porównaniu podano, że kontrkandydatka ma bardzo dobre wyniki w zakresie terminowości sporządzania uzasadnień - sporządziła 214. Jednak w tym czasie odwołująca się sporządziła 106 pełniąc funkcję wizytatora. Ma wyższe przygotowanie teoretyczne i praktyczne, gdyż nie rozpoznaje tylko spraw odwoławczych, lecz także pierwszoinstancyjne. Wyższe jest też jej poparcie środowiskowe odwołującej się, gdy uwzględni się „matematykę wyborczą” wynikającego z tego, że w skład Zgromadzenia Ogólnego wchodzi jedynie 11 sędziów Sądu Okręgowego w Z., stąd uzyskując 27 głosów ma poparcie sędziów z jej okręgu (teoretycznie) i otrzymała niemal dwukrotnie więcej głosów sędziów z innych okręgów. Na kontrkandydatkę oddano 38 głosów, co przy wielokrotnie liczniejszej reprezentacji Sądu Okręgowego w L. oraz liczniejszej

reprezentacji Sądu Apelacyjnego w [...], dowodzi, że nie uzyskała poparcia nawet „własnego” środowiska. Odwołująca się zakwestionowała wnioski z jej oceny sporządzonej przez sędziego wizytatora. Końcowy wniosek tej oceny jest nieadekwatny do całej treści. KRS powinna również analizować akta osobowe, które zawierają nadal aktualną oceną (obejmującą 2010 – styczeń 2012) kwalifikacji sporządzoną przez wizytatora ds. karnych SA w [...]. Opinia ta jest bardzo dobra.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o odrzucenie odwołania z powodu niespełnienia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a w wypadku nieuwzględnienia tego wniosku, wniósł o oddalenie odwołania jako pozbawionego uzasadnionych podstaw (art. 398¹⁴ k.p.c.). W zakresie wniosku o odrzucenie odwołania wskazano na orzeczenie Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2004 r., III KRS 2/04, stwierdzające, że odwołanie powinno zawierać wskazanie jego podstaw, rozumianych jako podstawy kasacyjne. W warstwie merytorycznej zauważono, że procedura wyboru kandydata ma charakter konkursowy i KRS ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Zarzuty odwołania nie są zasadne. Posiedzenie KRS poprzedzało posiedzenie Zespołu, który przeprowadził wymagane analizy i oceny wszystkich kandydatów, po których postanowił rekomendować Radzie przedstawienie z wnioskiem o powołanie kandydatury sędzi J.. Rada po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy – kierując się kryteriami ustawowymi – podjęła uchwałę. W odniesieniu do skarżącej uwzględniła określone okoliczności wymienione w odpowiedzi w punktach 1-6, do których skarżąca nawiązuje w odwołaniu. W ocenie Rady skarżąca jest dobrym kandydatem na urząd sędziego sądu apelacyjnego, niemniej nie jest kandydatem lepszym czy też bardziej odpowiednim od kandydatury sędzi J.. Rada porównała jej kandydaturę z każdą z pozostałych kandydatur, w tym również z kandydaturą skarżącej. Za kandydaturą sędzi J. przemawia jednak bardziej korzystna ocena kwalifikacyjna sporządzona przez sędziego wizytatora, doświadczenie zdobyte przy rozpoznawaniu spraw o większym niż skarżąca stopniu trudności oraz zdecydowanie lepszy wynik głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Apellacji [...]. W odniesieniu do pracy skarżącej sędzi wizytator stwierdził, iż sprawy poddane analizie (wybrane losowo) nie cechowały się dużym stopniem

trudności. W ocenie tej zwrócono uwagę na uchybienia, które nie miały wprowdzieć charakteru rażącego ale wpływają na ogólną ocenę pracy sędziego ubiegającego się o stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. „Dla przykładu” wskazano uchybienia w czterech punktach. We wnioskach końcowych sędzia wizytator podkreślił, że merytoryczny poziom pracy skarżącej oraz wyniki postępowania odwoławczego należy oceniać jako dobre i przeciętne. To, że w aktach osobowych kandydatki znajduje się wcześniejsza ocena kwalifikacyjna sporządzona na potrzeby innego postępowania konkursowego nie skutkuje tym, że ocena sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania jest wadliwa czy też mniej wartościowa. Natomiast w odniesieniu do kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie sędzia wizytator zwrócił uwagę, że w żadnej sprawie nie doszło do uchylenia lub zmiany wyroku, co daje jej stuprocentową stabilność orzecznictwa. Kasacje zostały uznane jako oczywiście bezzasadne. Skarżąca uzyskała mniejsze poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. Rada nie podzieliła twierdzeń skarżącej, że wynik głosowania jest rezultatem „matematyki wyborczej” i wynika z faktu, iż w skład Zgromadzenia wchodzi więcej sędziów z okręgu Sądu Okręgowego w L. aniżeli z okręgu Sądu Okręgowego w Z.. Odwołanie nie może obejmować oceny pozostałych kandydatów, którzy nie zaskarżyli uchwały. W części odnoszącej się do tych osób uchwała jest prawomocna i nie podlega wzruszeniu. Ocnom ze studiów i z egzaminu sędziowskiego nie należało nadać szczególnego znaczenia i wyróżnić z pozostałych kryteriów, ponieważ upłynął znaczny okres czasu i każdy z kandydatów mógł nabyć dodatkowe doświadczenie i umiejętności (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 r., III KRS 6/12). Na wyniki pracy kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie nie miało wpływu to, że korzystała z pomocy asystentki, która współpracowała stale z dwójką sędziów i ponadto wspomagała innych sędziów. Skarżąca na delegacji w Sądzie Apelacyjnym była ponad dziesięć lat temu, z kolei sędzia J. orzekała na delegacjach w 2012 r., a więc jej doświadczenia są w dalszym ciągu aktualne. Zespół przedstawionych elementów został uwzględniony w ramach realizacji obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy. Skarżąca, skupiając się na krytyce uchwały, pomija bezsporne i omówione informacje. Decydująca o wyborze kandydata jest ocena całościowa,

dokonana w oparciu o zastosowanie wszystkich kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10 i III KRS 6/10). Bezsprzecznym faktem jest, że Rada nie omawiała szczegółowo w uchwale poszczególnych dokumentów załączonych do zgłoszenia skarżącej. Nie oznacza to, że zostały przez Radę pominięte. Rada, z uwagi na cel jaki ma spełniać uzasadnienie do uchwały skupiła się na kwestiach przesądających o dokonanym wyborze. Skarżąca nie wykazała, że uchwała została podjęta z naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i dlatego zostało oddalone.

Nie był zasadny wniosek o odrzucenie odwołania. Obecny skład nie podzielił poglądu o konieczności odrzucenia odwołania, gdy nie zawiera wskazania jego podstaw rozumianych tak jak podstawy kasacyjne, czyli zgodnie z reżimem wymaganym dla skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2004 r., III KRS 2/04, OSNP 2005 nr 3, poz. 48). Zasadnie wskazuje się w dalszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, że odrzucenie odwołania z powodu niespełnienia wymagań stawianych skardze kasacyjnej naruszałoby konstytucyjnie gwarantowane prawo odwołującej się do sądu (art. 45 Konstytucji RP). Poddanie odwołania rygorom kasacyjnym niezasadnie zawęzałoby zakres kontroli zgodności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sferze faktycznej i dowodowej (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – por. wyroki Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2007 r., III KRS 5/07, LEX nr 737273 i z 19 grudnia 2008 r., III KRS 3/08, LEX nr 658202. Po wtóre trudno wymagać w odwołaniu szczególnej precyzji, skoro literalna treść uzasadnienia uchwały w istocie pomija indywidualną ocenę odwołującej się, natomiast skupia się tylko na walorach kandydatury przedstawionej z wnioskiem o powołanie.

Ta ostatnia uwaga formalnie tłumaczy odwołanie skarżącej. Chodzi o aprobatę orzecznictwa dla uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, nieprzedstawiających w uzasadnieniach uchwał szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego. W kolegialnej ocenie obecnego

składu nie narusza to art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Uzasadnienie uchwały nie musi być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału. Rada może poprzestać na szczegółowym przedstawieniu kandydata, co do którego podjęła uchwałę o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie, nie opisując równocześnie w sposób równie szczegółowy indywidualnej sytuacji każdego z pozostałych kandydatów. Pozostali kandydaci znają własną sytuację i mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę. Taką formułę uzasadnienia uchwały usprawiedliwia też konieczność wyboru z uwzględnieniem wielu kryteriów z grona kandydatów bardzo dobrych i dobrych, który nie może być redukowany do wyniku określonego algorytmu punktowego (matematycznego) za poszczególne kryteria (por. wyroki Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13, poz. 166, z 13 listopada 2012 r., III KRS 32/12, niepublikowany, z 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479, z 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX 1402636). Decyzję Rady o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydata na stanowisko sędziego wystarczająco uzasadnia wymienienie wyróżniających cech pozytywnych kandydata rekomendowanego do nominacji i ogólne wskazanie, że pozostali - traktowani łącznie - takich cech nie wykazywali. Innymi słowy trafne jest stwierdzenie, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, to Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydaty łącznie. Nie inaczej jednak wynika z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS. Ma to takie znaczenie, że wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważne były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. W takim przypadku stanowisko Rady odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich. W takim wypadku poszczególne cechy „gorszych” kandydatów nie są eksponowane i tylko subiektywnie wynik głosowania Rady może być oceniany jako ich przegrana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX 1402636).

Brak opisanie indywidualnej oceny kandydatury skarżącej w uzasadnieniu skarżonej uchwały usprawiedliwia tylko z tej przyczyny jej zarzut braku kompleksowej oceny kandydatów. Błędnie jednak skarżąca zarzuca, że nie dokonano kompleksowej oceny kandydatów. Skoro aprobuje się przedstawioną wyżej formułę uzasadnienia uchwał KRS, to w przypadku kandydatury nie przedstawionej z wnioskiem o powołanie kontrola wyboru musi opierać się na dalszych argumentach odpowiedzi na odwołanie. W tej sprawie zostały one przedstawione przez Przewodniczącego Rady. Ich treść (wyżej zrelacjonowana) dowodzi, że analizowano wszystkie kryteria. Przykładowo można odwołać się do analizy oceny przedstawionej przez sędziego wizytatora, z konkretnym wskazaniem uwag do pracy odwołującej się, co też ona sama zauważyła (kontestując te uwagi) w odwołaniu, czyli jeszcze przed podniesieniem tej kwestii w odpowiedzi na jej odwołanie od uchwały. Natomiast ocena innego sędziego wizytatora pracy skarżącej mogła różnić się z oceną braną aktualnie pod uwagę przez Radę, co też wyjaśniono tym, że dotyczyła innego postępowania konkursowego. Skarżąca nie może też zasadnie podważyć oceny Rady dotyczącej przygotowania zawodowego i kwalifikacji jej i kontrkandydatki. Rada nie stwierdziła, że nie są wystarczające po stronie skarżącej, lecz, iż lepsze są po stronie kandydatki przedstawionej z wnioskiem o powołanie, bowiem już tylko w liczbach bezwzględnych osądziła niemało (więcej) spraw i jej orzeczenia nie były kasowane ani reformowane w postępowaniu odwoławczym (kasacyjnym). Takie oceny można prowadzić w odniesieniu do dalszych kryteriów, jednak ostatecznie wybór nie jest oparty na określonym algorytmie punktowym, lecz na kompleksowej ocenie wszystkich kryteriów. Sąd Najwyższy kontroluje przestrzeganie prawa według którego następuje wybór i w zakresie samego wyboru nie może zastąpić kolegialnej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa (art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS i art. 179 Konstytucji). Kontrola zasadniczo ograniczona jest do oceny zgodności uchwały z prawem, czyli przestrzegania reguł procedowania i granic uznania Rady (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316 i III KRS 11/11, LEX nr 1001318, z 10 października 2012 r., III KRS 29/12, niepublikowany, z 13 listopada 2012 r., III KRS 30/12, niepublikowany). W tej sprawie należy stwierdzić, że Rada stosowała właściwe kryteria i nie przekroczyła

granic przysługującego jej uznania. Nie zostały pominięte kryteria ujęte w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. Nie ma podstaw do uchylenia uchwały, gdyż Rada mogła uznać, że kandydatura przedstawiona z wnioskiem o powołanie jest lepsza niż kandydatura skarżącej, przede wszystkim wobec bardzo pozytywnej oceny pracy i orzecznictwa sędzi J.. Przyjmując taki punkt odniesienia nieznaczne różnice w ocenach ze studiów i egzaminów sędziowskich nie musiały być uznane za argument silniejszy niż aktualna ocena pracy zawodowej. Sędzia J. otrzymała też wyższe poparcie środowiska sędziowskiego na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów i różnica głosów w odniesieniu do poparcia kandydatury odwołującej się nie była tylko nieznacznie wyższa (odpowiednio 39 głosów za i 39 głosów przeciw oraz 27 głosów za i 51 głosów przeciw). Zarzut, że Rada pominęła wynik kandydatki, która uzyskała na Zgromadzeniu najwyższy wynik nie ma znaczenia (gdyż nie jest rozpatrywane odwołanie tej kandydatki) i nie jest zasadny, gdyż już tylko treść uzasadnienia skarżonej uchwały dowodzi, że nie zostało to pominięte (podano w niej, że sędzia J. miała drugi w kolejności najwyższy wynik). Reasumując odwołanie nie daje podstaw do stwierdzenia, że uchwała jest niezgodna z prawem. Dokonany wybór Rady nie oznacza, że skarżąca nie spełnia wymogów przewidzianych dla objęcia stanowiska sędziego sądu apelacyjnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS.